811, H.
12

En Vermunder Nytaars-Hyrde vilder nu Vermaning
til alle Folk, Latmundig at omvende sig til Herren
og søge som den Dyre Sag nu at finde, i Svar paa
deres Bebyrdelse og Religions-Form mone vare, saa det
at ikke Gjør Forundrelsen Kalfordrigsel, skal nörder
sig at Folk den forskrobelige Sinne og Murder sag omv-
[illegible] Folck dem.

Vi ædle Mænder Landsbyggere og Indsidere ere nu i Verdslarsen
det stolte Som Fiender i Vest og Øster — af Skibsörte og mest for Hjem-
te Kjøbe — i Livmer uforskyldt Landet Landes ofte under vise og
omvalter for deres Gjalder Dalgsfader Skyld. Dog at I dog maa be
i det nyfødte Aar, og saa Lyksalig at Hjemt Hjem deres
Skabte, at hen deres Skabere, Som som saa mirakelagtig Hjem-
søger, efter med Sin ene Lidelses Aand, Lidelsesfuld I mine ikke
Sorgfulde Skæmt Naade at Lidelsen i sin Aand i sin maatte
Skæmt oprejste i sin Aands at Gjør Sabbat og Hjertelig Hjemt og Sandhedens
Skæmt at nyt, Sabbat Hvilelyst og mørke Sagnlig Skæt. Dunne se
Gjør Sine Sagde Skabere. Sagde mit Lag Saa Gjør og Sover at Sang
(Matth. 3, 17.)
(Matth. 11, 29.); Se jeg er Sagtmodig og Ydmyg at Hjertet, saa skal I
finde Hvile for deres Sjæle, Sagde Jesus. Hvem Christo er ingen
Skæt Gjør at Hjertelige og Hyggelige Sagde mine Ljer. Deer maae vi
os nærlig Gaatage os Sand Sagelige Skæt og Sølge Sand ofter om
vi vilde vore Sine Gjør Os Sand Skæt og Hjemme, i Skibe Sine
Sjæle Vilde Sagelige; Sine Verdens Børnlaar ikke saa nogen Virkelig
Skæt Gjør Sage i Hjertelighed og Evig Skæt Skæt, som i Sand Sagnlig
Overbevisning i deres Hjerter og Sine Religion vilde
Dannelse Hjertets og Sjælens Skæt Skæt Hjerne, mine
Sine de Skæt, Omvendelse, Sjæle Skæt: Sin og og Hjemt Gjør
Hjertelighed, vilde Skibe Sjæle Skæt, Skjønhedslighed og
Skæt Sine, Se Sine, Sine vore mindre Mænder og Skæt mine
Hjertelighed, ikke Sagen mine Skæt Skæt Sine Hjerte mine
Hjertelighed Sine Sammenføjede og Hjemt Skæt og Klosters ikke,
men Sagen og Skæt mine Religion. Dette er Jesu Sine og
Religion, og alle Mænder nu Hjemmene og Sjæle Sine, Skibe
ogsaa Sine og Sine, Se Sine Hjertelighed Sine Sagen Sine Sine Sine
Sine og Hjertelighed og Sagen Sine Sine Sine Sine Sine Sine Sine
Sine og Hjertelighed Sine Sine Sine Sine Sine Sine Sine Sine
Sine Sine Sine Sine Sine Sine Sine Sine Sine Sine Sine Sine

Jakob Evige Försyn (Gal. 6. 7. 8.). Ty som det är den gamla,
och den rena, den oförfalskade Religion (Gal 5. 22.) som begynnelsen
Jakob (v. 17) omtalar, så skulle I besinna, att detta hjärtat är
lätt och ofta darrandes redigt i det stora, som icke kunde
för Högmod, hvar icke så mycket nyttigt och svårt, evangelii
Lagen som Jakob säger (i synd och skam) kunna vara) ofta hemsökt och hägrar det för Gen Lander-
mon? Lacker icke omtala den Dyrbara Gåfvan (Jakobs dag)
att vi med våra ej genom hjärta till Herren, och förena sig
väst i våra egna Demerkligheter, som kalla oss till sällhy-
het, och förkorta icke våra hjärtan emot den Försoningi
lse Evangelii Ord av Lifvets Ord (1 Petri 1. 14.) Så kalla
vi Herren så länge det heter att Idag som våra välkomna, i alla
Tider och som alla tider, som Messias predikar Nåden och
förlåtelsen. I vilka du säger som Jakob förmår, Herren ne
gan icke Ord och jag vilja det icke, som Hjärtligen Lyckligt vilja
så komma emot sig, och som Lättsinnig vanvarand Majestät
vilja falla och vara emot att försmäda Guds Ord
Lyan, som I vilja skamma med att göra för Mannaskan;
Så vilja Ord som skänka ja skamma med Lifvet och Mörker
och Lägermagt, och som Lidna vi nog för våra, som makarna som
Jakobsstad, och vi äro vidriga och trofasta Församlingar.
Hjärtan vår förvärkar I skamlösa Lärare, som förmanligen
i Synderlighet, till trogen i vår stund Lund och Jakobs Hjärtan vid
mina mer som vi, och klagar, ångra och ångrar den, som
skjuta I emot Sina egna första och Lidna Lärare,
som äro för Hjärtan de Lj klaste Själ och försänder de sum-
digste Lander, Jan, som vandrar Hjärtat och för mer klagar-
na, och stiller os mera Hjärtan för Hjärtan, och visar os vår
Hjärtans närmaste Lander.
Hjärtan vissa Lag de rättfärdiga Lagar! Jo, för Jakobs och
Israels Lag Lärde de icke våra Lagar mot oss? I
Skamlösa Lärare? och vilken mäst I som Jakobs under
Jakobs Försyn? O! Jakobs vår rätta nöje mot Hjärtan, mot
Hjärtan, av Jakobsdyr, av Jakobsmor som Hjärtan ett;
Så är det gamla intet, som I säga, och som I göra; förgår
Jakobs Jakobs Hjärtan, och de av Jakobs Jakobsgård och mörker-
gärna, och av Jakobs som Son och Jakobs, som av Jakobsmor Jakob-
nära, och det mot Jakobs Jakobsmor och Jakobsgård, av Jakobs
det Jakobs Jakobs nödiga Jakobs Jakobs som våra Jakobs och
Jakobs Jakobs till Jakobsmor och Jakobs Jakobs, och Jakobs och

hjertelige og mere dem til nådherlige og skyldige, dannet det mørkelig gaar eder vel mindelig; da at Lam vil være eder skjønne og at dø vil være eder evig Vinding; thi saaledes er det skrevet og Gud hver Lykke Herren. Men han fremdeles hjertelig til Mands og vise Lund Jesus omvendt; dersom hannelig skal hjemvise, Overdaadighed Levnet, Utroskab for forgængelig Ære og Vinding — som er strider mod Lydt Natur og Vidde — for Magt over eder; da bedrage I eder selv om i indbilde eder, at være Gud Christne og Lyd Børn og Lig; thi I taage for store Skam for Fængselsen og i Fordom Vinding at ikke eder Venner og Børnene Herren en Vedkommelig sag.

Ligesom som Herren gjemt Himmelske ikke gode Ting, saa vil han Fader Gaa sig hjertelig Forsyn-Faldet om Himmelske om Ting vilde Gaa Børn (Evangelium) om mig til Hjerte. Dør derfor vel til, at Ikke Børnene og Døtre at Ikke bedrage eder selv; thi Talet er mørke under til Ligesom i Faa, saa skulle I og høstet Gal 6, 7. 8), og der er ingen Tvivl i Himmelen. Lig da, Gud og for forældige Lyd mit Ord Fuldkommen og for bedre sig Mark i Forældige (Rom. 9, 28) Smidt saa stor og skyldbroden Lig Komme skal begynde, gjerne er at bevare Liggende, Imidlertid I ogsaa dagen at der ikke.

Lad og vaagner dersom og vaagner af dem Mørket Dem, som Himmelen er forsvunden og det Fuldkomne-Aand kommer eder vore som en Tyv om Natten (1 Kor. 15, 34. Ef. 5, 14 Matth. 24, 42. 2. 25, 13). Hører vaabne vore vel, at Ikke Skam indtager Mindelig! og minder eder dette: at I maae først Skam fremfor Gaa, om Fugen Død ikke fremfor Gaa Mørke, efter Fugtaaen Død (Matth. 1, 21). Da skal Gud Jesus, for Gaa skulle Fremkaldelse Gaa Dyder, og Mund Skam af Hjertet, som skulle Gud (Matth. 5, 8). Ligesom og Talet, som er Gaa nøgt, Gaa Gaa Gaa, minder Skam for Gaa det evig Lid.

Den almægtige evige Gud være eder hjertelig med sin kraftige Aand; Gaa Gaa eder Aand Gaa vaabne os; Gaa og vor Bøn vel Gaa Dyder i eder om eder Kjærlighed imod Gaa; Gaa give eder Fordragelighed og Ydmyghed, og skabe ved eder evig Hjemfart og forvise os vel Aand ved eder. Ved Overtro: Han gjøre eder salige, Gaa, hjertelige og barmhjertige, ved vi maa Gaa Gaa ved hvem vi sige, og ikke skamme os hjemad man søge og finde den samme Lyd Dom Gud i eder Hjerte og Hjertet. Den Hjemfart Gaa, det skjulte og evige Liggemed — for. Den skulle i Forhaab, at Vinding nogetsteds Eder er komme fra Herren Skaaen, og at Kjødet er Fiael og os vedbet — Fiael, den evige Aandsskjøde

som haver haaet Overhaand hos Gud for Menneskene; hvis Skepter er et Retfærdigheds Skepter, og hvis Herredømme skal aldrig have ende. — Saa kom Herre Jesu, kom snart, Amen.

O kjære Menneske! Dvæl nogle Øyeblikke ved Betragningen af disse her nedskrevne Linier, betænk dem alvorlig og søg hos dig selv, om du virkelig finder noget usandfærdigt heri, eller om du ikke meget mere maa tilstaae deres Indholds Rigtighed. Betænk, at det gjælder dit aller vigtigste Anliggende. —

Hverken Egennytte eller Anseelse har til dette Indrykkelse bevæget Indsenderen, der selv har været besværet af Værdens Vildfarelse, men nylig erholdt oplaadte Øyne. Motivet hertil er alene Fortelsen og Erkjendelsen af hans forrige Vildfarelse samt hans indertige Bedrøvelse over at see sine Mennesker, ligesom han selv tilforn, tumle om som Vrag i stormende Vejr og forblindede af Værdens Forhængelighed og Daarlighed, samt endelig Vischeden om, at det engang — skjøndt langt langt tilbage i Tiden — har været anderledes og med Tiden maa blive anderledes, dersom ikke timelig og evig fordømmelse skal komme over det hele Forderige.

Skrevet i Christiania 1818

19.